

088

ЕВАНГЕЛЛЯ ЧАСУ

КОСМОС

ЄВАНГЕЛЛЯ ЧАСУ

1074(0)

Передрук заборонено
Printed in Germany
Buchdruckerei Max Mattisson
Berlin

1537

Розділ І.

1. Колись бачили й чули одного Чоловіка, що проповідував скрізь по містах і селах.

2. Він говорив: „Я не той, що призначає час, але той, що провіщає Час Прийдешній.

3. Той, що призначить Час, прийде після мене, він більший і дужчий від мене.

4. Його ім'я — Пролетаріят і тепер він іще спить, закутий і звязаний. Є країна, де він уже снить сном червоним, але країна та — край світу.

5. Та я знаю: він прокинеться скрізь і тоді призначить Час.

6. Він прийде не для того, щоб базікати про гарні бажання і мрії, але кров і вогонь будуть на його шляхові.

7. Бо він уб'є неплідну худобу і негодяще збіжжя вкине в огонь.

8. Бо він зітре на порох усе, що стоятиме йому на перешкоді, і зламає роги тому, хто піде наперекір.

9. І багато справ тоді зміниться, і перші стануть поруч останніх, і не буде останніх, бо всі порівнюються.

10. І блаженні ті, хто буде готовий на той Час, бо день їхнього царства прийшов.

11. Блаженна біднота, бо вона не має чого втратити, але має все одержати.

12. Блаженні голодні, бо вони матимуть що їсти.

13. Блаженні служники, бо вони пізнають радість вільної праці.

14. Блаженні ті, що плачуть нині, бо вони матимуть тоді з чого радіти.

15. Блаженні пригноблені, бо вони розігнуть спину і відпочинуть їхні стомлені руки.

16. Блаженні німі й сліпі од визиску, бо вони заговорять і побачать себе рівні з усіма.

17. Але горе тим, що не будуть готові на той Час, бо вони стогнатимуть: Скінчено! Скінчено!

18. А де-хто схоче сфальшувати і спробує казати „Ось і я готовий! Ось і я з вами!“

19. Але замре облудливий голос в устах лицемірів і смерть прийде по них.

20. Бо не буде нічого таємного, що не стало б явним і не буде місця неправди між людей.

21. Горе багатим, бо вони все втратять і ридатимуть: де багатство моє?

22. Горе тим, хто звик наказувати, бо ніхто їм не коритиметься.

23. Горе тим, хто звик розкошувати зайвиною, бо нічого не матимуть крім найпотрібнішого.

24. Горе тим, хто нині сміється й жирує, бо вони матимуть з чого журитися й плакати.

25. Отож кажу вам: готуйтеся мерщій, бо ось уже наближається Час.

26. Наближається Час, як ранок після ночі, як весна після зими, як льодолом на річці.

27. Немає сили, що спинила б прихід Часу.

28. Хай не тремтить серце в грудях ваших і дух ваш хай буде спокійний і впевнений.

29. Радощами й щастям хай сповняться груди ваші і твердим знанням — що робити — розум ваш.

30. Істинно бо кажу вам: легше верблюдові пройти крізь голочне вухо, ніж тому, хто має власність, піти в царство Часу.

31. Отож звільніть, насамперед, серця ваші від бажання власного багатства і не думайте про працю за для власного зиску.

32. Бо кожний, хто шукає власного щастя, втрачає його, і хто його віддає — буває багатий.

33. І хто хоче бути багатим, робиться ворогом для всіх, і хто каже: я нічого не маю, буває багатий, від спільного, загального майна.

34. І хто хоче працювати для власного зиску, не може зробити нічого доброго й життєвого.

35. Він не посадить дерева і не збудує хати, бо хтось інший після нього користатиме з цього — а це може трапитися взавтра.

36. Але хто працює для всіх — той користується з праці всіх і йому не шкода, щоб хтось інший мав собі зиск з його праці.

37. Бо в той час ніщо не належатиме комусь, але все належатиме всім, і не буде мого й твого, тільки все буде наше.

38. І хай зникнуть думки гордошей, зневаги й начальникування над ближніми вашими.

39. Бо хто схоче посісти перше місце, того зіпхнуть на останнє і змішають з юрбою.

40. І хто схоче возвеличитися й наказувати ближнім своїм — сором і ганьбу матиме на свою голову, бо ніхто не схоче йому коритися.

41. Бо в той Час ніхто не коритиметься окремим людям, тільки колективному розумові.

42. І ніхто не матиме права наказувати, тільки ті, що творитимуть волю Колективу.

43. І не будуть вони панами, тільки слугами, і слова їхні — слова поради до частин колективного розуму.

44. І свідомість керуватиме людьми в їхній праці і не треба буде комусь наказувати свідомим“.

45. Так говорив Чоловік той і люде купчилились круг нього.

46. І запитували: „Як ім'я його? Де батьківщина? І що це за Час, що він про нього віщує?“

47. Він казав: „Мое ім'я — Прийдешній, моя батьківщина — Земля, а Час, що про нього віщую, є Час зведення рахунків, є Час розплати за старе і Час будування нового“.

48. І дивувалися люде і знову підходили слухати.

Розділ II.

1. Коли він проходив селом, круг нього зібрались селяне.

2. І запитали його: „Ти, що провіщаєш Час, скажи — що нам тоді робити?“

3. Він сказав: „Коли залунає Час, зберіться й радійте всі разом.

4. Заколить годовану свиню і принесить з льоху доброго вина й меду.

5. І застелить великого стола в спільнім будинку — гуляйте й радійте громадою.

6. І хто живе в якійсь хаті — хай там живе, і хто наймав хату — хай не платить комірною.

7. А безпритульний хай скличе ближніх сусід і скаже їм: Поможіть мені збудувати хату, щоб мав де притулитися.

8. І хто має поле — хай працює на ньому, а хто знає ремесство, хай ремесствує, мов та бджола, що дає стільки вошини й меду, скільки вона може.

9. А в Громадському Будинкові буде дві книги, і кожний прийде написати в них:

10. У першій — що він може дати, а в другій — що йому потрібно.

11. І кожному хай дадуть по його потребі, не зважаючи на те, що він може дати.

12. Бо дужа людина не має заслуги від того, що дужа, і кволий невинний, що природа породила його кволим.

13. І спритний не має заслуги за свою спритність, а недотепа чи винний за свою недотепність?

14. Кожний хай робить по своїй добрій волі: хто зробив усе по своїй силі і дав усе по своїй змозі — той сквитався з усіми.

15. Про ці справи вже говорилося, але небагато втямило їх: мир на землі людям від доброї волі.

16. Не питають бо тепер батьки себе, навіщо годують дітей своїх, хоч діти виростуть і підуть геть.

17. І не питають діти, навіщо годують старих, хоч від зсохлих рук їхніх немає вже зиску нікому.

18. І не покинуть добрі люде хорого та інваліда, бо нема закону між людей умирати через хворобу чи каліцтво, але треба їх лікувати і дати притулок до кінця днів їхніх.

19. Подивіться на бджіл і побачите, що вони нищать тільки трутнів, бо нема місця неробам зловмисним серед трудящих.

20. І коли когось винитимуть, що він не робить того, що може, або вимагає більше, ніж треба, скличте всіх повнолітніх чоловіків і досвідчених жінок і розгляньте справу по розуму й совісті.

21. І запитайте винного, чому він так чинить.

22. І коли він не коїть лиха — лишіть його з миром, але дайте йому тільки найпотрібніше.

23. Але коли він зловживає працею громади й хоче жити неробою, маючи скількись снаги, — проженіть його від себе і не давайте йому повернутися.

24. Сказано бо єсть: „хай будуть нероби десь інде, нема їм місця в єдиній родині трудящих.“

25. І сказали Прийдешньому селяне: „Ми бачимо, як буде, що всі робитимуть, і заповідь чуємо: хто може, той мусить працювати.“

26. Але один буде надмірно працювати, а другий схоче більше їсти й краще вдягатися, в одного буде сорочка, другому кортітиме мати дві свитині. Як робитимемо ми тоді?“ І відповів Прийдешній:

27. „Горе вам, маловірні! Не уявляєте бо, що з Часом не буде нерівенства між людьми.“

28. І сказав їм притчу про спільний казан.

29. „Взялися люде гуртом обробляти поле і пішли на роботу.

30. І наварили їм жінки кулішу і принесли в великому казані.

31. І взяв один робітник ложку, наївся до схочу і ліг відпочити.

32. І другий взяв ложку і їв із жадобою, озираючись на інших, щоб не з'їли більше від нього, а окрайці хліба збирав і ховав у кишеню.

33. І не спочив він, бо захорів на шлунок, і не міг працювати врівні з усіма.

34. І сказали жінки: — Нащо квапився ти їсти й переситив себе, коли однаково на всіх вистачить і сьогодні і завтра? І нащо ховав окрайці, коли вночі ми напечемо свіжого хліба?

35. І був третій серед них, що намагався зробити більше від усіх і працював через силу.

36. І вночі била його горячка, а на ранок не міг він стати до роботи разом з товаришами.

37. І казали йому: — Ти не кращий від того, що об'ївся кулішу. Є міра для потреби і є міра для праці, і є зайвина в спільному казані.

38. Істинно бо кажу вам: єдина заповідь Часу — з кожного по силі і не більше, і кожному по потребі і не менше.“

39. І знов запитали Прийдешнього селяне: „Гаразд, хай кожному буде по потребі, але в нашому селі не виробляється всього, чого нам потрібно.

40. Нам потрібні одежа, залізні машини і інші речі, що виробляються тільки у місті.“

41. Тоді він спитав їх: „А хиба ви споживаєте весь хліб, що збираєте на своїх ланах, і все масло, що дає вам ваша худоба?“

42. Відповіли селяне: „Ні, ми що-року продаємо кілька сот лантухів збіжжя і кілька десятків пудів масла та ще чимало чого іншого.“

43. Тоді він сказав їм: „Отож ви напишете отим у місті — наше село може постачити стільки-о збіжжя й стільки-о масла та іншини, але нам потрібно мати ось те і те. Давайте навзамін.

44. І ті в місті спроможуться дати вам усе, чого вам треба, бо бачитимуть, що й ви робите по своїх силах.

45. І будуть у країні спеціальні люде, що візьмуть на облік усі людські потреби і розподілятимуть усе між усіма, щоб не було незадоволених і всі славили життя.

46. І візьмуть ті дорученці на облік людську силу і скажуть кому скільки й якої праці припадає.

47. І буде тої праці на кожного менше, ніж тепер, бо не буде нероб і не буде посередників, що тільки плутаються між трудящих, мов ті трутні у вулику.

48. І в той час прийде до вас на село багато чоловіків і жінок, що не схочуть далі жити у місті.

49. Де-хто з дурними балачками, де-хто зі щирим бажанням працювати разом із вами.

50. І багато з вас піде працювати до міста, бо в спільній праці на ланах звільниться багато робочої сили.

51. Але хай спробують кожного по ділах його і кожного приставлять до чого він здатний.

52. І судить кожного не по словах його, але по роботі. Хай бо робить, що хоче, але для громади — що може.

53. Кожний бо має вкласти в спільну працю свою хоч найменшу частку, а потім, мов та бджола взимку, може ласувати медом з будь-якої сотинки."

54. І почали міркувати селяне про Час, що провіщав його Прийдешній.

Розділ III.

1. Коли проходив Прийдешній полем, побачив він селянина, що орав важким ралом.

2. Селянин той порався вже три дні, але поле все ще не було готове.

3. Тоді спитав Прийдешній селянина: „Чому ти не ореш плугом? Ти б давно упорався з полем, ще й зорав би його краще.“

4. Але селянин відказав: „Моя смужка така мізерна ще й я такий бідний, що не спроможуся ніяк на плуга.“

5. І було ще багато селян, що теж кривавицею вмивалися за ралами і смикали немилосердно своїх одиноких сухоребрих шкапинок.

6. І він спитав їх: „Чому ви виснажуєте себе й худобу свою, а не орете волами й гарним плугом, що он у тім маєтку?“

7. І відповіли селяне: „Лани наші маленькі, і ми так злиднюємо, що нема на що нам найняти волів і великого плуга.“

8. Ми сіємо з сита чи решета, ми жнемо серпом і косою, ми молотимо ціпом і віємо

лопатою, а в маєтку гарні сівалки, жатки й молотилки. Це все не про нас, бо ми бідарі і не маємо на те грошей, ми тільки наймаємось до тих машин і беремо мізерну плату у власника маєтку.“

9. Тоді він сказав їм: „Коли залунає Час — знищте межі між ланами.

10. Позасипайте рови, зламайте та зруйнують загорожі і зробить із цього один великий лан.

11. І візьміть з маєтку великого плуга й сівалку, і жатку, і молотилку, і баских коней, і гладких круторогих — з'оріть, засійте, зіжніть доразу весь той великий лан.

12. І небагато люду зроблять цю працю та й з найменшою витратою сили.

13. Але корисної праці вистачить і для решти, — бо хіба обмежитесь ви своїми злидінними потребами?

14. Людина хоче як найменше працювати, але людина хоче як найкраще жити і лінощі спонукують до праці.

15. Істинно кажу вам: баглаї — мати всього поступу, і що менше людина хоче виснажувати свої сили, то більше спонукує себе працювати, але від мугирної праці йде

до вищої, працю рук змінює на працю машини й розуму. І нема краю забаганкам людським.

16. Отож ідіть гуртом до маєтку й користайте зі здобутків культури, полегшуйте свою працю, підвищуйте свої потреби.“

17. Та заперечили селяне: „Але що скаже власник маєтку? Він чинитиме опір, не схоче.“

18. І відповів він їм: „Коли власник маєтку почує, що залунав уже Час, заціпить язика йому і сторчаком стане волосся.

19. Коли матиме він лихе серце — він спробує втікти, але чи ж далеко піде? Та й куди ж бо він піде, коли скрізь лунатиме Час?

20. Але коли з розумом буде і збагне неминуче — він одчинить браму й усі двері в маєтку своїм.

21. І скаже челядникам своїм: „Ідіть, у мене немає більше прислужників, я не наймаю і не даю плати, бо не маю з чого й для чого.

22. Хто хоче лишатися — хай лишається, і хто хоче піти геть — хай іде. Віднині маєток цей громадський і я такий самий робітник, як і всі.

23. І має він робити так, як уміє й може, бо нема місця неробам у громаді.

24. Але горе йому, коли він пишатиметься й крутитиме носом, бо останній з його колишніх челядників буде йому рівний“.

25. І здивувалися селяне: „Ти оповідаєш гарно, але чи є право в нас так чинити?“

26. І відрік він голосно: „Горе вам, слабодухі! Горе вам, неймовіри! Щастя біля вас і ви не берете його“.

27. І проказав їм причту про виноградаря.

28. „Був один бідар, що працював у винограднику багатиря, лихої й немилосерної людини.

29. І багатир той знущався зі свого наймита, лаяв що-разу ледарем, дармоїдом і наказував іншим наймитам бити його, хоч працював той надміру, вставляв удосвіта і лягав опівночі.

30. Але терпів мовчки бідар, приймаючи муки, і думав у душі своїй: Як житиму коли хазяїн не дозволить працювати в винограднику своєму? Де зароблю на свій прожиток?

31. Але прийшов інший, свідоміший робітник і сказав йому, що виноградник не належить тільки багатиреві.

32. І що він, робітник, має на виноградник таке ж право, як і багатир, а саме: працювати й користати з плодів своєї праці.

33. Сказано бо єсть: Хто працює, той їсть з плодів праці своєї і хто не працює, той не повинен споживати з плодів праці чужої.

34. І зрадів бідар і почав пробувати винограду, чого не наважувався доти робити.

35. Але увійшов до саду багатир, побачив і скрикнув люто: Негіднику! Хто дозволив тобі брати грона з винограднику мого?

36. Бідар відповів йому: Де виноградник твій? Чи не маємо ми рівні права на нього? Та й то, коли б ти приклав силу рук твоїх до нього. Чому не можу я зірвати грона і мати насолоду з нього, коли він виріс під моїм невсипущим доглядом?

37. І розлютувався багатир на наймита свого і гукнув на челядники свої: Січіть цього нахабу безглузлого, доки стане непри- томним. Відлийте водою і знов січіть, щоб у муках спокутував неповагу свою до власности моєї.

38. Але увірвався терпець у слухняного досі наймита і не став чекати він на свої тортури.

39. — Годі знущатися! — скрикнув він і вдарив багатиря сапою у скроню.

40. І впав той, що звав себе власником, і з ляку вростіч розбіглися челядники його, що хотів він їх зробити катами і робочими руками душили ближніх своїх.

41. І було це гаразд, бо так повинно бути: краще вмерти, ніж стати врівні з наймитом своїм. Так думав багатир і так із ним сталося“.

42. І сказали селяне Прийдешньому: „Правду кажеш, чоловіче! Не гаразд одному мати багато й багатьом мало. Треба все поділити нарівно“.

43. І заперечив він їм голосно: „Горе сліпому, бо не бачить шляху і йде помацки. Ще гірше зрячому, що йде глухої ночі і не вміє мацати, як той сліпий, дороги. Десь прірва чекає на нього.“

44. Істинно бо кажу вам: хто ділиться майном — іде до прадідів, і хто думає шматувати землю, той ворог щастя людського і хоче затримати поступ“.

45. І сказав їм причту про кладовище:

46. „Було в господаря чотирі десятини і було в нього чотирі сини.

47. І помираючи, заповів господар: Не хочу, щоб комусь було більше і комусь менше. Хай кожний візьме четвертину мого майна.

48. І взяв кожний десятину, і збудував кожний мізерну халупу і бідував кожний увесь вік свій.

49. І було в кожного знов по чотирі сини. І знов розділилися вони землею і кожний узяв чверть десятини.

50. І спродали вони плуги свої, бо не потрібні вони стали на клаптиках ґрунтів онукових. І спродали онуки худобу, бо їй нінавіщо була вона і не було чим годувати її.

51. Але кожний тримався міцно заповіту дідівського і знов розділив свої смужки між нащадками своїми. І нащадки їхні так само, кажучи: будьмо всі рівні.

52. І вистачило ґрунту кожному на самі гробки. І де було трудове господарство розляглося сумне кладовище.

53. І де кипіла робота, звідти потяглися з саквами старці і молили жалібно по-під віконням: — Дайте нещасним скориночку!»

54. Захитали сумно селяне головами і сказали Прийдешньому: „То так, але земля не росте і не плодиться, а родини наші плодючі.

55. Хиба скажемо собі: не треба дітей? Хиба заборонимо жінкам бути матерями?“

56. І відрік їм Прийдешній: „Не будьте подібні кротам, що не знають нічого, крім порпатися в землі і стали там недобачати.

57. Істинно бо кажу вам: не росте й не плодиться земля, але без кінця росте і плодиться праця.

58. І де на землі працює четверо, там є для більшої праці ще двадцятьом.

59. І де сіють таке, що з ним упорається двоє, там є місце посіяти таке, над чим вистачить праці десятьом.

60. І хиба сини хліборобів мають бути тільки хліборобами? Чи не кажете ви, що вам потрібно щось іншого, крім хліба і горюдини?

61. Але один може працювати тільки заступом, а для кращої праці потрібно гуртуватися.

62. І ще кажу вам: як поділите ви молотилку, що стоїть там у маєтку? І чи поріжете ви волів, щоб кожному припало рівно м'яса?

63. І хто вчує голос свідомости, він прийде громадою на кладовище і великою машиною з'оре гробки і збудує в кутку гро-

мадський двір, де буде і худоба, і ріжний реманент, і всякі робітні.

64. І скажуть люде ті: ми маємо все для своєї потреби і ще маємо, щоб віддати іншим, аби вони не старцювали“.

65. І пішли селяне по домівках, метикуючи про слова Прийдешнього.

Розділ IV.

1. Вже надвечір прийшов він до великого міста і оточили його ремесники.

2. І побачив він одного стомленого чоловіка з синястим обличчям, що босував по холодних багнистих калюжах передмістя.

3. І спитав його: „Яке маєш ремесло, що так сточило тебе?“

4. І відповів босий: „Я швець, зранку до пізньої ночі я працюю на великій швальні. Там нас двіста дихає смердючою шкірою й заробляє на розкошування хазяїнові“.

5. І побачив жінку з червоними очима і запалими грудьми, всю в лахміттях і дранті.

6. І спитав її: „А в тебе яке ремесло і чого очі тобі блищать, мов у хорої?“

7. І відповіла жінка в лахміттях: „Вдень і вночі я шию для великої модної крамниці розкішні вбрання для тих, хто має гроші. Очі мені болять, я небавом засліпну й тоді не знаю як житиму“.

8. І йшов чоловік у заляпаній глиною одежі і на плечах ніс великий клунок, а під пахвою кожух.

9. І спитав його: „Що несеш, чоловіче, і навіщо тобі під пахвою кожух, коли тепер літо?“

10. І відповів заляпаний: „Я муляр і будую міцні мури великих кам'яниць. Але в мене немає хати і я ношу все моє із собою. Десь під тином розстелю кожуха й переночую, щоб уранці знов іти мурувати“.

11. Тоді Прийдешній сказав їм: „Коли залунає Час — приходьте з передмістя до середини міста, на головні вулиці й майдани.“

12. Одімкніть усі крамниці і не боючись одягніться по своїй уподобі, бо це ж ваші руки створили все те.

13. Взуйтеся у гарні чоботи і виберіть добротні вбрання — і для літньої спеки і для зимової негоди.

14. Але не як малпи, що їх показують у цирку, але як годиться розумній людині.

15. І не візьміть зайвого, бо завжди матимете потрібне.

16. Бо в Часі всі працюватимуть для всіх і всі знатимуть, чого всім потрібно.

17. І коли пірвуться ваші черевики — в громадській коморі вже чекатиме на них зміна.

18. І коли змиється ваша сорочка, ви прийдете й візьмете другу.

19. Істинно бо кажу вам: так буде, коли пролунає Час, бо працюватимуть люде не для невідомих прибутків багатирів, але для себе і не зроблять для себе поганої вовни чи гнилої підшви, але все буде добротне і всього буде до схочу“.

20. І хто слухав його, очі їм блищали, високо здіймалось чоло і легко дихали груди.

21. Але прийшла ніч і нарід розійшовся по домівках, розмовляючи про дивні поради.

22. А він пішов далі і безпритульні супроводили його, ідучи до середини міста.

23. Він проходив великими майданами і широкими вулицями, заллятими електричним світлом. Обабіч тяглися величезні будинки, пишні палаци, з високими вікнами й міцними дверима.

24. І спитав Прийдешній: „Хто спить у цих величезних будівлях і хто має приміщення в цих пишних палацах?“

25. І відповіли йому: „Ніхто, бо це — церква, ото — суд, отам — банок, а онде — управління базарами“.

26. Він стомився й сів на лаві в громадським садку, кажучи: „Спатимемо отут“.

27. Але безпритульні заперечили йому, кажучи: „Товаришу, це заборонено!“

28. І сказав Прийдешній: „Миша має свою нору і гайвороння свої кубла, але людина не знає, де може лягти відпочити.“

29. Коли ви почуєте, що залунав Час — візьміть ті розкішні будинки, одімкніть палаци — і оселіться в них.

30. Так бо годиться: хто не має сьогодні притулку, хай матиме тоді найкращі помешкання.

31. Але не робіть з них хлівів і не одгорожуйте кожній родині стайні, мов тій худобі.

32. Дайте кожному куток, де б він міг спокійно відпочити і без перешкод працювати.

33. Але не прив'язуйте кожну жінку до окремої печи і не розділяйте дітей від їхніх однолітків.

34. Хай будуть у громадських домах спільні їдальні й великі кімнати для загальних бесід і розваг, і хай діти ваші зростають укупі, товаришуючи змалку.

35. І буде кожний дім подібний до вулика, куди кожна бджола летить зі своєю нескою меду.

36. І все місто буде мов та пасіка, де розумний пасішник перекладає з одного вулика до другого стільки вощини й меду, щоб скрізь їх вистачило і всі були задоволені.

37. Бо не житимуть купки людей окремо, як звірі в лісі, тільки всі разом, за єдиним планом розподіляючи працю і з єдиних комор беручи все потрібне для життя.“

38. Так малював Прийдешній майбутній Час, доки, стомившись, не задрімав.

39. І почув чиюсь руку в своїй кишені і прокинувся раптом.

40. Благаючи, злодій казав: „Прости мені, не відав бо, що творив, але я голодний і гадав у тебе щось знайти. Не кричи, бо мене візьмуть до в'язниці і держатимуть там у неволі.“

41. „Іди з миром, бідолахо! Коли чиниш так із голоду — винний той, хто змушує тебе голодувати і той кари гідний, а не ти.

42. Але коли злодіюєш, маючи змогу заробити чесною працею — ти хорий і не до в'язниці, тільки до лікарні треба віддати.

43. Та не журися, бо прийде Час — і не буде злодіїв. Навіщо красти, коли все є? І навіщо лапати в чужій кишені, коли там як і в своїй, нічого немає, бо не треба мати?

44. Істинно бо кажу тобі: не буде при Часі ані суду, ані в'язниць і тюрем, бо нікого буде судити і злочинство вмере без ніяких кар“.

45. І пішов Прийдешній далі і на розі вулишному гукнула на нього розмальована жінка, кажучи: „Іди до мене й кохатимемось аж до ранку“.

46. І вона притулилася близько до нього, зазираючи в вічі, і тягла до себе.

47. Але він відказав твердо: „Голос твій нещирий і обличчя скривлене штучною посмішкою. Я не хочу того кохання, що ти продаєш тут на розі кожному, хто схоче його“.

48. Тоді змінився вигляд у жінки і вона зарепетувала: „Я голодна і хочу їсти. В мене маленька дитина. Батько покинув нас і я мушу чимсь годувати немовлятко“.

49. Але він спитав її: „Чому ж ти не працюєш, як інші, щоб із заробітку годувати й себе й дитину свою?“

50. Відповіла розмальована жінка: „Мене прогнали з роботи, коли я завагітніла; мені не було куди подітись і я відзвичаїлася від праці.

51. Коли б ти знав, як платять за жіночу працю і як поводяться з нами, ти б не казав прикрих слів і не питав, як дійшла я до такого життя.

52. Коли ти не хочеш мене, я піду шукати іншого чоловіка й він дасть нам чого їсти взавтра. Я не хочу згинутися з голоду.

53. Чимало жінок убиває чи кидає на призволяще своїх дітей, але я не можу кинути свою дитину. Вовчиця пестить своїх вовченят, а я жінка, я людина, і я хочу, щоб моя дитина жила“.

54. Тоді сказав він безталанній: „Жінко! Коли залунає Час — тобі непотрібно буде продавати свою фальшовану любов; але й ти й дитина твоя, не дивлячись на це, житимете.

55. Бо не буде одної матери в дитини, але всі жінки будуть матерями всіх дітей.

56. І не кине батько своєї дитини, бо не буде в нього цієї дитини, але для всіх дітей він буде батьком, і всі діти матимуть за батьків усіх дорослих.

57. Бо не для одних батьків живе дитина і не одні батьки хочуть, щоб виросла вона жвава й розумна.

58. І не заслуга в тім, щоб породити дітей — це вміє і кожна звірина — але заслуга з дитини виховати людину, щоб була дужча й розумніша від своїх батьків.

59. І не сила батькам це зробити, і не будуть у Часі батьки намагатися це зробити, але віддадуть своїх дітей для виховання досвідченим людям.

60. Подивіться на комашню і побачите, як безплідні комашки плекають яєчка здорової самиці, як пораються коло маленьких дитинчат, не питаючи, хто їх породив, бо це громадяне єдиної родини трудяших.

61. Отож не буде чого клопотатися долею дітей, коли залунає час.

62. Істинно бо кажу тобі: коли б не було дітей — не було б чого жити людству. Тільки бажання створити дітям краще життя спонукує людей страждати, борячись із другими — тепер — і з єдиною природою — в Часі.

63. І ще кажу тобі: коли прийде Час, ніхто більше не схоче твого силуваного кохання, твоєї фальшованої любови, бо справжня любов не матиме тоді перешкод і вільне кохання сяятиме між людей животворчим світлом.

64. А тепер іди, моя дочко й сестро, і спробуй не грішити проти свого тіла й душі, бо хвороба незабаром гноєм піде по жилах і отрута роз'їсть болячками душу.“

65. І пішла жінка з плачем, кажучи: „Що мені робити, доки прийде Час? Де б знайшла я працю?“

66. А коли він лишився один, роздумуючи на вуличному розі, до нього підійшов якийсь озброєний чоловік і сказав, штовхнувши в плече: „Тут заборонено спинятися!“

67. І спитав Прийдешній: „А хто ж ти такий, що маєш право штовхати й проганяти?“

68. І відповів озброєний: „Я нічний вартувий і виконую наказа, що його дано мені.“

69. Бо в цих будинках — незчисленні багатства, і коли б злодії туди вскочили, коли я вартую, мене було б жорстоко покарано.“

70. „А хіба ті багатства твої, чи може тобі дадуть якусь частку з них?“

71. Чоловік засміявся й відповів: „Я нічого не маю, крім мізерної плати за те, що не сплю кожної ночі і ходжу тут біля брами.“

72. І сказав Прийдешній: „Отак пес стереже двір свого хазяїна, сидячи на ланцюгу, що його прив'язано до дроту, а в нагороду дають йому сухі кістки, щоб не здох і б'ють бичем, щоб був лихим.“

73. І пішов геть, бо вже розвиднювалося і юрба народу чекала на нього біля церкви, бо думала, що він — новий пророк.

Розділ V.

1. Було храмове свято і зійшлося багато прочан, з'їхалося чимало попів і побожних людей.

2. І хтось спитав його: „А що цим буде, коли прийде Час?“

3. І відповів прилюдно: „Що я знаю про це? Але вони мають чого боятися. Долю їхню вирішено.

4. Бо це не про них сказано єсть: служба дійшла до краю і мовчать дзвони смерти й омани.“

5. І почув його старший піп і закричав голосно: „Цей чоловік блюзнірствує. Хай піде геть звідси!“

6. І кинулися до нього попи й побожні люде й хотіли вигнати його з церкви.

7. Але він сказав їм: „Горе вам, попи й побожні люде, що замикаєте двері земного раю й нікому не дозволяєте туди входити.

8. Горе вам, попи й побожні люде, наваплені гроби, розмальовані зовні, а в середині повні гнилизни й брудних гробаків.

9. Горе вам, попи й побожні люде, що з'їдаєте останні гроші одурених удов і сиріт ніби для молитви й благочестивих справ.

10. Горе вам, попи й побожні люде, що проповідуете невсипущу працю в бідності, піст і вбоге життя, а самі жируєте й відкладаєте в скрині срібло й золото.

11. Горе вам, попи й побожні люде, що втовкмачете несвідомим брехні про небесне блаженство, аби не боролися вони на землі за своє щастя проти багатих і можновладних.

12. Горе вам, облудники й фарисеї, що знесилюєте робітничі руки і змушуєте селянські спини в покорі схилятися перед можновладцями, кажучи: терпіть на землі і воздасться вам десь на небі.

13. Горе вам, лихі зміюки, що навчаєте: вдарят тебе зліва, повернись, щоб били ще й справа, терпи, бо в терпінню спасіння.

14. Горе вам, попи й побожні люде, що вчите пригноблених і ображених: коріться

гнобителям вашим, благословляйте ворогів ваших, моліться за тих, хто ненавидить вас.

15. Горе вам, безсовісні народовбивці, що допомагаєте всім, хто знущається з робітників і селян, хто визискує працю трудящих і смокче з них кров.

16. Горе вам, прислужники насильства і влади гнобителів, що кажете: любіть тих, хто вбиває вас, коріться наказам — і мзда ваша велика буде десть на небі.“

17. Тоді один державний муж сказав йому: „Чоловіче, коли кажеш так, ти ображаєш і нас, представників влади, що складають закони, ним же коритися повинен нарід.“

18. І відповів Прийдешній: „Є влада і влада. Є влада, що хоче вічного нерівенства і вічного насильства і є влада, що вбиває сама себе — про неї я колись іще розкажу.

19. Але вам кажу так само: Горе й вам, законники й моралісти, що обплутуєте світ правилами, де тільки для вас писана воля, воля гнобити, воля визискувати.

20. Ваші закони подібні до ваших пам'ятників — тим, хто вбивав батьків наших, тим,

хто вбивав смілих, що наважуються говорити, як ото я тут.

21. Бо прийде Час зведення рахунків — і від вас вимагатимуть відчиту за всю кров, що проллята, аби втримати вас коло трону визиску й знущання.

22. Про всіх, хто приходив провіщати Істину, про всіх, що ви вбили, попалили, повісили, закатували, покарали на горло, розстрілом чи іншим способом.

23. Про всіх, хто згинув по тюрмах — у далекій Каледонії, під сонцем Кайєни, на безвісних островах, у глибоких льохах і в холоднім Сибіру.

24. Про всіх, хто передчасно зійшов у домовину, захорівши в тяжкій роботі на сухоти, згинувши від пошестей, народившись на світ білий калікою змалку, бо хора була мати і хорий батько, і не бачила світу дитина, ні доброї їжі, ні ласки, ні одежі.

25. Мільйони мільйонів убили й скалічили ви, ріки крові пролляли своїми законами, цілі народи замордували своєю, бачите, мораллю, своїми правилами життя, де силами багатьох розкошували одиниці.

26. Істинно бо кажу вам: про всю цю кров, про всі муки й тортури держатимете ви відчит раніш, ніж перейде це покоління людства.

27. Бо Час наближається і немає сили, що спинила б його, як немає сили, що спинила б біг сонця й вертіння землі.“

28. І народ купчився круг нього, дивувався і говорив: „Цей чоловік надто сміливий. Він не буде говорити довго.“

29. А він оповів їм причту про двох братів.

30. „Один чоловік, помираючи, лишив двом синам своїм у спадщину багатющій сад.

31. Молодший син був освічений, письменний, але лихий і коверзуватий.

32. Старший був добра й проста людина, але не міг нічому навчитися, бо працював без упину, виконуючи і свою роботу, і братову.

33. І коли вмер батько, молодший узяв папір, написав і вздовш, і впоперек і, показуючи неписьменному братові, сказав: — Ось передсмертна воля нашого батька.

34. Ось що наказує він нам: я мушу складати в книгах записи видатків і прибутків, молитися й творити таїнства, що їх ти не можеш через несвідомість і неосвіченість твоєю збагнути.

35. А ти маєш поратися коло саду, чистити дерева, щепити й підмазувати їх, обкопувати, поливати — одне слово, ти маєш дбати, щоб що-року був добрий урожай і було з чого нам давати жертви за нашого батька. Плоди з нашого саду підуть на священні таїнства і ми вволимо волю небіжчика.

36. І неосвічений брат повірив, і довгий час так вони жили, і він збирав урожай, щоб настанчити добрих плодів для невідомого таїнства.

37. Але якось іспромігся неука — і навчився читати.

38. І подивився на заповіт батьковий і побачив, що там пописано тільки тисяча дурниць і безглуздої нісенітници, вигаданої його братом.

39. І почав він потай за ним доглядати і побачив, що брат один їсть плоди з їхнього саду.

40. А де-що з садовини крадькома продає, щоб на ті гроші гуляти, а де-що, чого не міг зберегти, закидає в яму, щоб його облуду з таїнствами не було викрито.

41. І розпалилося серце старшого брата на молодшого і геть погнав він із саду облудника."

42. Так оповідав Прийдешній і попи та державні мужі розлютилися на нього, бо правда колюча вражала їхню совість гнучку.

43. Але не наважились схопити Прийдешнього, бо купчився круг нього народ і жадібно слухав про Час, що його провіщав він.

44. І почали давати йому хитрі запити, щоб піймати його в вині проти закону і погубити його.

Розділ VI.

1. Один церковник наблизився до нього і запитав: „Учителю, чи треба поважати закони?“

2. Він відповів: „Молода гадюко, чому ти називаєш мене вчителем?“

3. Насправді немає ані вчителів, ані учнів, бо вчитель сам може багато де-чого навчитися в свого учня.

4. Колективне життя є єдиний наш учитель — його слухайте.

5. І хто має вуха, той чує, як говорить маса, і з того голосу навчається, що йому робити.

6. А що до поважання законів, слухай — но: Ти — Людина. Поважай самого себе і ближніх твоїх. Цього досить і нині, і по-вік-віки.“

7. Тут проходив загін новобранців і один законник, спокушаючи його, запитав: „Чи

треба йти в салдати, чи вони мають зріктися служити і розійтися по домівках?”

8. Він відповів: „Дурна голово, тебе мали за людину, а ти удаєш із себе нетяму.

9. Я прийшов не для того, щоб казати, що треба робити сьогодні, але я провіщаю Час прийдешній, аби кожен міг до нього приготуватися.

10. Тоді готові знатимуть, що треба їм робити в усяких умовах.

11. Але істинно кажу вам: хай навчаються новобранці орудувати зброєю — це їм знадобиться, і вони не будуть, як овеча череда.“

12. Але підійшов ще другий і запитав далі: „Ти, що говориш так розумно, як порадиш робити, коли вибухне війна між нашою і сусідньою країною?”

13. І знов відповів йому: „Облудливий лицеміре! Хто я такий, щоб у такій справі радити? В мене немає батьківщини, щоб я боронив її. Моя батьківщина не вкладається в межі сучасних країв.

14. Але щоб знали: як що спалахне війна, через гуркіт гармат і брязкіт зброї мабуть прокинеться той, що призначає Час.

15. І хто може знати, що скоїться з тою чи іншою країною, коли люде почують, що Час уже залунав.“

16. І ще один підійшов і, спокушаючи, запитав: „А чи треба платити податки в державну скарбницю?“

17. І відповів Прийдешній: „А чи вам було позакладало? Вже від двох тисяч років сказано: віддайте кесарево кесареві.

18. Дайте йому гроші, де вибито його портрета, і папірці, підписані його ім'ям. Що ви від того загубите?

19. Бо хто б ці гроші не забирав — вони нінащо не здадуться, коли залунає Час і коли з золота побудуємо одхожі місця.

20. А крім того істинно кажу вам: бідар платить нині податки, сам того не бачучи і не бажаючи.

21. А що до багатирів — злодії так роблять між себе, ділячи здобич.“

22. Але тут підійшов один чоловік і запитав його: „Ти сказав, що багатирі — злодії. Але ось на мені свита, що я купив, хіба вона не моя?“

23. І відказав Прийдешній: „Що я про це знаю? Ти сам про це знаєш у совісті своїй.

24. Що тобі потрібно, щоб жити й працювати, те належить тобі по закону, але не маєш того у власності, тільки в користуванні.

25. І скільки разів повторювалось: хто затримує в себе річ непотрібну, той грабує її в того, кому вона потрібна.

26. Іди. Коли залунає Час, що його провіщаю, ти ні в кого не питатимеш, чи то твоя свита.“

27. І наблизилась якась жінка і запитала його: „Хіба діти не повинні платити любов'ю за життя, що ми їм дали?“

28. І відповів жінці: „Хіба життя, що ви даєте дітям насправді варте того, щоб за нього дякували?“

29. І додав: „Ось бачиш-но ту дівчину з болячками? Її життя — безнастанне страждання й невимовні муки.

30. Це щасливе життя присудила їй мати, бо коли завагітніла, хотіла спекатися плоду секретними засобами.

31. Тепер дівчина ота знає це все і ще хвалить долю за те, що не вродилася дурненькою, божевільною.

32. Чи ж може вона платити любов'ю за життя, що їй дали його таким способом?

33. Істинно кажу вам: іноді люде чинять не краще від свиней, що жеруть своїх маленьких поросят.

34. Бо хто тепер вирахує: чи більше матері родять, чи більше вбивають ще в утробі своїй?

35. І чи по-людському буде дитині дякувати за те, що не вбито її ще перед народами?

36. Але коли залунає Час, тоді не буде ні батька, ни сина по плоті, але той буде батьком і сином, хто заслужить це ім'я своїми ділами.

37. І не будуть прокляттям народини, бо стати матір'ю буде почесним ділом і дитина буде дитиною спільною."

38. І збентежилися усі від того, що він казав, і розлютилися, бо не знали, що відповісти.

39. І не насмілювались одверто напасти, боючись народу, що купчився круг нього і бажав слухати.

40. І казали один одному: „Цей чоловік ганьбить найсвятіше і повстає проти встановленого віками, призвичного і взаконеного.“

41. І вигадували способи, щоб погубити його і задушити його голос, що луною відбивався в серцях простого люду.

42. Бо говорив те, що здавна блукало в несвідомості народній і не знало слів, щоб виказатися.

43. І слухаючи його, народ слухав себе і прислухався до голосу уст своїх, і дивувався тому, як гарно придумав він, як побачив у душі своїй наближення Часу.

Розділ VII.

1. Слава про його вчення загула скрізь по місту, і про його слова почули доктори й студенти, філософи, соціологи, економісти та інші люде науки.

2. І закликали його до себе і сказали: „Ти повстаєш ніби проти віри, проти релігії, що вчить про блаженство.

3. Але ти проповідуєш теж віру і дуриш народ нездійсненими мріями про якийсь час.

4. Ти хочеш бути новим Іоаном, пророком, що передійшов Христові, Будді, Брамі чи Магометові. Маревом надій ти приваблюєш серця простих людей, навчаючи вірити тому, в що ти сам віриш чи придурюєшся, що віриш.“

5. І сказав їм гнівно: „Ви, що звете себе жерцями науки, хіба ви не знаєте, що

ніяка сила не змусить річку потекти з моря на гору?

6. Хіба ви не знаєте, що людство подібне до плотовщика, що веде зв'язаного з великих дерев плота по гарній річці геть униз аж до моря?

7. Він може пристати до берега, він може скермувати свого плота на пороги і там розбитися, він може навести на мілизну, але він не має змоги потягти свого плота на гору бо й найдужчі пароплави не витягнуть його проти течії гірського струменя.

8. І що краше плотовщик, то скорше і без зайвих забарок і зупинок приведе він свого плота туди, куди тягне його вода.

9. Ви всі, що іменуєте себе державними мужами, ви пливете в могутній річці історії і вона невмолимо тягне вас до моря, де розлігся прийдешній Час.

10. Коли ви будете розумні й уважні, ви оминете пороги й мілизни і ніде не забаритеся біля берега, а припливете до моря-Часу з цілим своїм плотом.

11. І що ви кажете про віру? Віра є віра, а знання є знання. Де є віра, там нема

повного знання і де є знання, там нема місця для віри.

12. Віра бо каже про невідоме, незнане, чого не може довести людський розум і що можна тільки сповідати, повторюючи, мов та папуга, незрозумілі слова.

13. А знання говорить твердою мовою доказів, упертими фактами, що їх не можна сповідати, а треба тільки приймати, як неминуче й самозрозуміле.

14. І що я навчатиму вас, що мають високі лоби та чола, перерізані зморшками глибокої думки. Ви знаєте, що ви знаєте, і коли не кажете про це, так через те, що боїтеся Часу і хочете віддалити його пришествя.

15. Бо ви вивчали закони боротьби і знаєте, що немає боротьби вічної. Хтось когось колись поборе і слабші поступляться місцем перед дужчими, купки задушить організована маса — аби було вона організована.

16. І ви знаєте, що гнобителі намагаються зробити боротьбу вічною, і держать людей пригнобленими, щоб ссати їхню кров.

17. І ви знаєте, що гнобителі гальмують розвиток людей, бо витрачають їхні сили у

взаємній безглуздій і дикій боротьбі, замість усі ці сили скерувати на боротьбу з природою, єдиною, в кого треба одвоювати все потрібне для кращого життя.

18. І ще ви знаєте, що коли зникне поділ людства на класи і всі стануть трудящими, то не можна буде й зміряти хуткість поступу людського, бо що робилося за сотні років, робитиметься за десяток.

19. І що здавалося б на початку життя людського покоління нездійсненною казкою, буде при кінці його дитячою іграшкою.

20. Ось тоді змішаються віра й знання, бо знання загубить свої межі і ніщо не здаватиметься неймовірним і люде будуть, мов ті вигадані нами колись боги.

21. Це все ви знаєте, навіщо ж ви покликали мене викладати грамоту й говорити те, що розуміє й дитина.

22. І заперечили йому: "Але ти говориш до несвідомих і темних людей, які нездатні плисти зараз до твого Часу, чи думати про нього так, як ти навчаєш.

23. І ти не кажеш, що тільки наука і ніщо інше створить Час, що про нього віщуєш."

24. Але він відповів: „Чи не про свою науку ви говорите?

25. Ваша наука, без сумніву, сяє прекрасним світом, але захованим під велику макітру.

26. Бо існує багато мільйонів голів, здібних пізнати її і сприяти її дальшому розвитку, але вони блукають у пільмі незнання.

27. Бо вони змалку впряглися в ярмо нескінченної й злиденної праці.

28. І вони не можуть наблизитися до вашої науки, як не можуть полапати місяць і зорі.“

29. І хтось сказав: „Ми дбаємо, щоб поширити початкову освіту і після іспитів дозволити прийти до вищої.“

30. І заперечив Прийдешній: „Освіта, що ви даєте дітям, така, що має назавжди їм остогиднути і зробити дальшу працю ненависною.

31. Бо все по школах викривлює дитячий розум і суперечить здоровому почуттю, починаючи з азбуки і правопису.

32. І далі втовкмачуєте, що порядок насильства і гнобительської законності є спра-

ведливий і вічний, — тим часом як уся жива душа дитини кричить проти цього.

33. Ви зав'яжете рота, затикаєте вуха і запорошуєте очі — і потім вимагаєте, щоб іспитами дитина довела, як скорилась вона всьому цьому; тоді лишень їй дозволено буде наблизитися до джерела істинного вашого вищого знання.

34. І та істинність полягатиме в тім, щоб навчати загачувати потяг мас до культури і робити їх каліками, — недоприсками, бо з вищої школи виходять учителі до нижчої, аби знов сушити дитячий розум вашою граматиною, що так стосується до життя, як блискавка до юхтового чобота і всесвіт до нежити.“

35. Тут якийсь шкільний учитель обурено запитав: „А хіба не треба навчати правилам, щоб гаразд говорити й писати?“

36. Але він одповів: „Такий чоловік подібний до жука, що його прив'язали до нитки і він кружляє все в одному колі.

37. І справді: чи велика рація, коли чоловік пише правильно, чи не по правилах,

що його навчали, і не знає найбільшої й єдиної книги життя — про його щастя?

38. І чи не найголовніші правила є правила руйнування того, що трухлявіє й гниє, і будування нового, свіжого й життєздатного?“

39. І якийсь муж науки заперечив йому: „А хіба не треба з побожністю зберігати звичай й заповіді батьків наших, що дійшли їх довголітнім досвідом і колективним розумом, що його так любиш ти згадувати?“

40. Але він одповів: „Сором тобі, славословцю мощів і мумій! Хай трупи гниють і угноюють ґрунт для нових рослин.

41. І про розум не говори як про мертве смердюче болото, бо це ж живий струмень, що безупинно дзюрчить і перекочує свої хвилі.“

42. Тоді підійшов законодавець і сказав: „Правда, закони часто-густо стають несправедливі і тоді треба складати нові.“

43. І відрік Прийдешній: „Всякий ваш закон родить злочинства, що їх не було б без нього.

44. Бо закон запевняє, що він має право перешкоджати тому, що має бути в жит-

ті, і карає за наслідки, замість винищувати причини.

45. Шукайте причини провин і злочинств і ниште їх — і тоді непотрібні будуть ані закони, ані безглузді кари.“

46. Тоді один мораліст сказав йому: „Людина страждає тому, що тягнеться до насолоди і її природа робить її здатною на лихе.“

47. І заперечив Прийдешній: „Людська природа робить нас здатними жити, шукати добробуту і уникати страждання — а це все зовсім не лихе.

48. І ті, хто навчає противному — сліпі керовники, бо не мають сили й бажання боротися з людським безталанням і пригодами.

49. Нехай би хтось з фальшованою зневагою говорив про щастя; але чи ж наважиться він зректися того щастя і чи буде прославляти страждання, щоб людина ходила похмура й згорблена, та не бачила світу на землі? Від цього гаразд житиметься небагатом.“

50. Але мораліст запитав його: „Так після твоїх слів немає ні добра, ні лиха?“

51. І засміявся Прийдешній: „Зійди спід хмар на землю і думай по-людському.

52. Істинно бо кажу вам: всяке добро є добро, і кожне лихо є лихо, але як на який час, і як кому.

53. Бо все, що допомагає приходови Часу і прискоряє його — є добро, і все, що гальмує його — є лихо.

54. І хто працює для Часу — робить морально, і хто противиться йому — той злочинець.

55. Але не всякий з радістю очікує Час і є багато таких, хто проклинає й звістку про нього.

56. І що для одних є гарне й приємне, то другим — зле й ненависне.

57. Але завжди є добре жити з напруженими м'язами, задовольняючи всі свої потреби, і бути в братерській згоді зі своїми ближніми — бо все це радість і втіха.

58. І погано жити в неволі, губити сили в неробстві, сидючи у в'язниці та вбиваючи свою плоть і маючи суперечки з іншими людьми — бо все це муки й нещастя.

59. Добре бути щасливим і погано страждати — всякий інший закон є брехня й омана.

60. Наука повинна пояснити людям, що насправді добре, а що здається гарним, а по істині є зле й шкідливе.

61. Бо люде часто-густо помиляються, беручи отруту замість ліків, і завдаючи собі пекучий біль маленькими втіхами.

62. Або шукають щастя путтю, що не веде до нього, бо вони не свідомі і блукають з зав'язаними очима і поодинці.

63. Але прийде Час, що я провіщаю, і кожний вимагатиме своєї частини щастя.

64. І тоді пророки зречення й смерти мають дати відчит, і їх буде гостро покарано, що напутювали в прірву.

65. Бо коли коритися лиху невідхильному є злочин, то безглуздя і каригідно терпляче приймати лихо, коли проти нього можна боротися.

66. І найбільший злочин — навчати, що людина може вибороти щастя сама-одна, кожна для себе, мов той хижий звір.

67. Істинно бо кажу вам: немає щастя окремії людині поза колективом, і тільки в згоді з ближніми своїми людина зможе відібрати в життя найбільше добра.

68. Тільки колектив людський спроможний відхилити страждання, що захмарюють життєву путь кожного...

69. Сказано бо єсть віддавна: всі за одного і один за всіх. Це перший заповіт щасливих людей."

70. І багато ще де-чого говорив він людям науки, і вони дивувались силі його ясного розуму.

71. І говорили: „Цей чоловік точить підпори нашої довголітньої праці. Коли він говоритиме так, сліпі прозрять, глухі почують і німим розверзуться уста."

72. І вирішили: цей чоловік — небезпечний. Він не повинен бути на волі, бо росплутається мережа, що в неї уловляли ми несвідомих.

Розділ VIII.

1. Тоді прийшли до нього робітники з фабрик і заводів і запитали: „А що ми робитимемо, коли залунає Час?“

2. І сказав їм: „Насамперед — радійте, бо дні неволі минули і настав Час визволення.“

3. Але вони перепинили йому: „А хто ж робитиме все те, що ми досі виробляли?“

4. І відказав їм: „Хіба ви хочете приподобатися тим дармоїдам, що досі жили з вашої праці?“

5. Істинно бо кажу вам: коли прийде Час, кожен з вас схоче, щоб йому всього було вдосталь, і треба буде виробляти більше, ніж тепер.

6. І нічого не роблячи як-будь, але все добряче й вигідне, бо хто схоче мати погане?

7. Але не роблячи річей для непотрібного розкошування, що ними тепер крамарі піддурюють нерозумних.

8. Все бо робитиметься для загального добробуту, і обдурювання було б непростиме й некорисне.

9. Тепер швець набиває гнилу підошву, бо час скрутний, то він боїться мізерної платні і надолужує на омані.

10. І кравець зрізує де можна й шие поганими нитками, щоб на тому підробити якусь зайвину.

11. І муляр кладе цеглу, що ростріскалася з морозу чи спеки, бо він стомився, а хазяїн змушує його квапитися.

12. Але інша річ, коли вони працюють самі для себе. Все робитимуть старанно і як слід, бо навіщо обдурювати самих себе?

13. І вироблятимуть також усе уважно і до вподоби кожному, бо нікого не примушуватиметься проти його бажання.

14. Хто хоче синє вбраня, хай візьме собі синє, і кому подобається червоне, хай вибирається в червоне.

15. Бо не в тім рівенство, щоб кожний ставав під одну мірку, але в тім, щоб рівно задовольнялися вщерть потреби кожного.

16. І не в тім рівенство, щоб кожен працював однаково, але в тім, щоб вкладав у спільну працю свою частку по своїй силі і хисту.

17. І всі трудящі будуть однакові, тільки їм'я паразита-дармоїда буде найгіршою лайкою і викликатиме загальне презирство.

18. Але не думайте, що кожному з вас роботи побільшає, бо ви приведете на фабрики й заводи тих, хто досі неробствував, чи цікавився лишень некорисними й лихими справами.

19. Ви не дозволите більше торгувати виробами рук ваших і красти в населення, накидаючи на кожну річ ціну більшу, ніж тая річ варта.

20. Ви не дозволите наймати маєтки, будинки, знаряддя виробництва чи машини.

21. Бо ніхто не потребуватиме продажу й купівлі, ніхто не найматиме того, що йому самому не потрібно — а тільки те, що йому потрібно, по закону належить йому для користання.

22. І коли хтось запропонує віддати якусь річ, що стала йому зайва, — кожний, хто потребує її, має право взяти.“

23. І сказали робітники: „Ми візьмемо в капіталістів фабрики й заводи.“

24. І пояснив їм: „Так, ви візьмете в них усе, крім потрібного для прожитку і поставите їх до роботи врівні з усіма.“

25. Але ви не візьмете фабрик і заводів для тих, хто на них працює, бо яка різниця: чи має якесь майно одна людина, чи гурт людей?

26. Істинно бо кажу вам: коли залунає Час, усе належатиме всім і кожний матиме право користати з загальної праці.

27. І лихо Часові, коли хтось із вас, пролетарів, цього не розумітиме: пролетар був, є й буде повік-віки пролетарем безвласником.

28. Сказано бо єсть: ви — сіль землі і коли сіль загубить свою силу, що зробить її солоною?

29. Отож ви оберете між себе найдосвідчених фахівців і поставите їх доглядачами коло виробництва.

30. І оберете інших — статистиків — щоб достоту вираховували чого скільки треба

виробити і скількох людей треба приставити до тої чи іншої праці.

31. Бо не буде в Часі так, як тепер: виробляють на фабриках і заводах, знаючи потреби не споживача, тільки власника того заводу й фабрики.

32 І зникнуть тоді кризи виробництва, коли виробляється стільки, що ніхто не може всього закупити і власники кажуть робітникам: годі, ідіть під чотири вітри, ви більше нам непотрібні.

33. Але буде в кожному виробництві стільки підприємств, скільки потрібно, щоб усіх задовольнити, і стільки робітників, щоб виконати всю роботу.

34. І вся робота розподілятиметься між усіма, щоб кожний мав свою частку — і не гуляв і не виснажувався над міру.

35. І треба вам знати також, що вам потрібно з виробів, що їх дає земля.

36. І треба знати що потрібно від вас робітникам землі — бо не буде в Часі селян, тільки буде професійна спілка робітників землі, що працюватиме поруч металістів, і текстильників, і будівничих, і хеміків.

37. Істинно бо кажу вам: без великої організованості вашої не збудується царство Часу.

38. Отож єднайтеся, пролетарі всіх країв, бо в єднанні вашому запорука Часу.

39. І готуйтеся від сьогодні до всіх цих справ, щоб знати вам, що робити в завтрашній день.

40. І спитали його: „А як нам пізнати наближення Часу?“

41. І відповів Прийдешній: „Не личить вам запитувати про це. Бо хто, як не ви, маєте призначити Час? І хто, як не ви, рознесете вістку про нього по всьому світу?“

42. Істинно бо кажу вам ще і ще раз: усе залежить під вашої свідомості й організованості.

43. І не возвістять про Час передчасно, бо кров'ю вашою заллють вороги змагання ваші.

44. Бо не прийде Час з миром, але в тяжкій борні збудується він.

45. Мине, може, не одне покоління, доки скрізь не зацарює Час.

46. Бо не можете ви перемогти в однім лишень місці, але маєте перемогти по всьому світу.

47. І сказав їм притчу про старого провозвісника Часу.

48. „Сміялися з його слів і називали їх нездійсненними дурницями, та казковими мріями.

49. І казали: — Коли в тебе таке бажання жити якимсь новим способом, візьми купку мрійників, подібних до тебе, і від'їзжай на якийсь незаселений острів.

50. Там ніхто не перешкоджатиме тобі штукарити.

51. Але відповів старий провозвісник: Гаразд, я згодний, щоб ви дали мені такий острів, але я хочу, щоб це був острів Франції, та округа Іль-де-Франс, де стоїть велике місто Париж.

52. І знов глузували з нього, кажучи: — Ти б може схотів, щоб твій острів був цілий світ.

53. — Так, бо я знаю, що ви не даєте й найменшого клаптика землі, щоб на ньому готуватися до Часу.

54. Бо не можуть укупі жити огонь і вода. Або вода залле огонь, або ж огонь оберне воду у пару.

55. І мій огняний острів zalиватиме ваша холодна вода, або скрізь під вами виб'ється полум'я і спалить вас.

56. І доки полум'я то не розжеврілось — я не візьму вашого невідомого острова, але коли все буде готове до Часу, він схоче обняти всесвіт, і тоді вже ми не дамо вам найменшого острова.“

57. І пішли робітники від Прийдешнього, роздумуючи про великі завдання, що накладає на них Час.

Розділ IX.

1. Зійшов на гору він і зібралися постійні слухачі, що злюбили його.

2. І він казав їм: „Час, що я провіщаю, є Час Життя.

3. Це коли люде не будуть гризти один одного, але працюватимуть разом у мирі й згоді, щоб забезпечити всім найбільше щастя з найменшою витраюю сил.

4. І так станеться і не буде людина людині вовк, але людина людині брат. І всі будуть брати і всі сестри.“

5. І один із слухачів запитав його: „А чи не було б щастям жити так, як люде золотого віку? І тоді власність не розділяла людей і всі були рівні в праці і в споживанні.“

6. І відповів Прийдешній: „Що кажеш ти, заблудо! Золотий вік не позад нас, а перед нами і він зветься Майбутнє Суспільство.

7. Коли він прийде — дикунством нам здасться розпалювати заводські печі вугіллям і затьмарювати небо димом мільонів димарів.

8. І мізерною буде електрична сила, і дитячою забавкою автомобілі й наші незграбні аероплани.

9. Бо немислимий Час без повного достатку й високої культури. Доки потопатимемо в безоднях дикунства, неписьменности й некультурности — годі мріяти про перемогу Часу.“

10. І тоді другий слухач спитав його: „Так для цього потрібно кілька сот років, щоб діждати того золотого віку?“

11. Він відповів притчею: „Майбутнє Суспільство подібне оцій духовитій квітці, що виросла на цій плодючій землі.

12. Але на цьому місці був тільки камінь — диکار, міцна скеля, що її вмивали дощі, палило сонце й обвіював вітер.

13. І на тому камені росла тільки цвіль і мох, що не потребують собі майже нічого.

14. І вони затримували дощову воду, і зерна, що їх приносив вітер, дали прорість і поволі почали рости.

15. Минули роки і поверхня скельна спорошилася, вкрилася піском і землею — і ось бачимо на ній цю духовиту квітку.

16. Так і Майбутнє Суспільство створиться на старих формах суспільства, що приготували ґрунт, де воно виросте й розвинеться.“

17. Але один підвівся і нагадав йому: „Ти оповідаєш так спокійно й пливко. А хіба не буде Майбутнє Суспільство дитиною насильства?“

18. І відповів Прийдешній: „Правду кажеш, юначе! Жодна жінка не приведе дитини без мук народження, і дитина народжується, коли приходить тому час.

19. Майбутнє Суспільство подібне до курчат у яєчній шкарлущі — курча мусить силою зламати її, бо без цього не вийде з неї.

20. Але не насильство змусило тее курча народитися, тільки зародок і те тривке, що було в яйці.

21. У шкарлущі курча розвинулося й набралось сили — а тоді шкарлуща стала перешкодою для нової форми життя.

22. Ось чому курча ламає її, щоб не задушила його, і роскидає шкарлущинки, що тепер уже непотрібні.

23. І ще Майбутнє Суспільство подібне до великої ріки, що йде повіддю після дощів.

24. Дерева, баговіння, мул і пісок наволікаються купами коло островів з мілизни й порогів і загачують річну течію.

25. І вода збирається перед тою загатою, і здається, ніби ріка перестала вже текти.

26. Але раптом загата тріщить, дерева ламаються, пісок і мул змиваються — і знов ріка тече нестримно й вільно.

27. І таке насильство неминуче, бо ріка не може перестати текти, бо то божевілля — загачувати велику масу води.

28. Та не насильство змусило ріку піти повіддю, але дощі, і розлилась вона через загату.“

29. Тоді слухачі збагнули його думку, а він ще далі говорив притчами:

30. „Але буває, що вода, ламаючи силою загату, розливається і спустошує лани, нищить селища на берегах своїх.

31. І хто передбачає це, заздалегідь готують сокири, й багри, й жердини і дбають, щоб ніщо не перешкоджало ріці вільно котити свої хвилі.

32. А коли все ж таки десь накладається загата, вони за всяку ціну намагаються розскидати її, забуваючи про небезпеку.

33. І буває, що де-хто, роблячи це, гине. Але хіба не краще загинути, ніж жити, нічого не маючи і в постійній небезпеці?

34. Істинно кажу вам: готуйте все потрібне, щоб раптом не настиг вас Час.

35. І казали слухачі: „Правду ми чуємо. Ми живемо в постійній небезпеці і нічого не маємо.

36. Краще кинутися в вир, ніж жити так. Бо коли можемо щось втратити, так тільки кайдани — а одержати можемо все.

37. Але ще звернулись до нього і спитали: „Де за порука, що Час залунає незабаром і що нам треба квапитися?“

38. І одповів їм: О, маловірні. Істинно бо кажу вам — вже є на світі країна, де одчинено браму до Часу і люде стоять перед нею.

39. Там пролетарі знають, що їм робити, бо першу загату зламали і сіли в човни, щоб плисти до Часу.

40. Але не має країна та достатків і в кривавій війні сплюндровано її міста і спустошено лани.

41. І несила ще там перейти поріг Часу. Вже були ступили в сіни, але мали спинитися, бо недокінчена будовою хата й неможна ще там оселитися.

42. Але комашнею метушиться там люд, збираючи матеріял для будови Майбутнього Суспільства, і вогнем палають їхні серця.

43. І перекидається полум'я з тої країни в сусідні, і тане лід, і парою здіймається вохкість, що не давала багаттю розжевритися.

44. І в тій країні кажуть: — Ми не хочемо й не можемо бути одні, для нашої будови потрібний всесвіт.

45. І кличуть голосно: — Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

46. Але досі багато кликаних і мало вибраних. Хто не спить, в того світильник горітиме ясно й він знайде путь до Часу.

47. І хто перебуває в безпечності, в того згасне світильник, і він ще довго блукатиме в пільмі, де буде визиск і скрегіт зубовний.

48. Готуйтеся ж, бо наближається Час.“

49. І розійшлися слухачі, щоб оповісти скрізь братам і сестрам своїм про прийдешній Час.

50. Але хтось намовляв на нього, кажучи: „Він кличе до насильства й не порядку.“

51. І можновладці тамтешні вирішили погубити його.

Розділ Х.

1. І бачив він, що круг нього сновигають провокаторі і шпигуни стежать сторожко.

2. І сказав друзям своїм: „Ось мій Час наближається і ви не почувєте більше моїх слів, бо я вмеру.

3. Але йдіть і провіщайте пролетарям всего світу те, що я казав вам, усвідомлюйте й організовуйте їх.

4. І щоб пізнати вибраних, кажіть, коли спитають вас, що ви провіщаєте: — Ми провіщаємо Комуну, Світову Комуну, коли не буде власности на землі і серед людей мир.

5. І хто боїться цього слова — відійде, а хто має душу чисту й сміливу — той не злякається слова і піде за вами.

6. Але не думайте, що кожний, хто каже: так, так — є гідний увійти в царство Часу.

7. І ще спробуйте своїх слухачів, кажучи: — Ви знаєте, що шлях до миру лежить через криваву боротьбу?

8. І чи знаєте, що ми маємо встановити найсуворішу владу та примусом роззброїти своїх ворогів?

9. Сказано бо єсть ще в старому законі: око за око і зуб за зуб.

10. Примусом маємо знищити примус і владою владу. І в кого серце не здригнеться, хай іде з нами, і нема місця слабодухим у наших лавах.

11. Але тепер ідіть од мене, бо й одної жертви досить.“

12. І вони пішли, щоб продовжувати справу його й возвіщати Час.

13. І коли він лишився на самоті, наблизився до нього один, що вранці і ввечері був серед слухачів, і сказав, чемно кланяючись: ходім зі мною, там хочуть тебе послухати.

14. І подумав Прийдешній: „Кінчено! Але все, що треба було мені сказати — сказано.“

15. І він підвівся й пішов за невідомим чоловіком у великий будинок край міста.

16. І ледви ввійшов, кинулися на нього, мов вовки на ягня, і вкинули у в'язницю, сміючись, що він добровільно прийшов до них.

17. І на другий день привели його на суд, складений з суддів, що вже напередодні вирішили, як його засудити.

18. І вийшли підставні свідки і винували його у вигаданих злочинствах, диких і безглузких.

19. І судді лицемірно жахалися, а в юрбі говорили: і справді цей чоловік є великий злочинець.

20. Але він знав, що однаково його засудять — і мовчав, не відповідаючи ані на які обвинувачування.

21. І недовго радилися і присудили до кари на горло.

22. І знов укинули його у в'язницю, де ночують засуджені на смерть.

23. І на самоті він згадував усе своє життя.

24. Згадав свою стару мати, що бідувала десь безсила й одинока, не знаючи, що небавом прийде про нього жорстока вістка вразити смертельно її стомлене серце.

25. Уявляв свою тиху хатинку, де зріс і набрався сили і де міг би спокійно жити до кінця днів своїх.

26. Згадав ту, що словом „кохаю“ намагалася вдержати його, але даремно, бо він пішов, навіть не позирнувши на щастя, що хотіло обняти його.

27. Бо чув голос дужчий від усіх інших: — Покинь усе і йди перед мене возвіщати волю мою.

28. І голос колективу — заглушив голоси окремих людей.

29. І покинув усе і пішов уволюти волю пролетаріату та провіщати Час по містах селлах, знаючи наперед, що з ним трапиться, що невдовзі прийде кінець.

30. Бо людина робить не те, що вона хоче, але те, до чого змушує влада річей.

31. І той, хто пізнав радість боротьби за ближніх, бачить мізерність власного щастя.

32. Щастя його в боротьбі і боротьба дає щастя прийдешнім поколінням. І нема більшої любови, як покласти сили свої для щастя дітей.

33. В них бо продовження життя нашого й нагорода за муки наші.

34. Так думав він і передсмертний сум покинув його.

35. І міркував далі: все йде, як до того силує неблаганна логіка річей і як я, знаючи її, передбачав.

36. Сонце з безхмарного неба не може не світити і не гріти. І людина, що почуває потребу возвідати істину, не може мовчати про неї.

37. І голос, що віщує цю істину, бентежить і непокоїть можновладців навіть із в'язничого льоху.

38. Коли вони не можуть змусити його мовчати, вони топлять його в крові, щоб більше не чути його і вірити, ніби небезпека минула.

39. Але кров, що вони проливають, є посвідченням істини, і смерть того, хто провіщав її, стає нагородою за його слово.

40. Ото ж гаразд, що я вмираю тепер, бо я сказав усе, що хотів сказати і кров моя хай закріпить мої слова.

41. Бо слухачі мої тепер подумують: він казав правду, — ті, проти кого говорив він, убили його, вони його боялися й хотіли, щоб він замовчав і не викривав їхньої неправди.

42. Подумавши так, він ліг спати спокійно, чекаючи на свій кінець з ясним розумом.

43. І ранком убили його і вкинули тіло в загальну яму, і засипали землею, і заклали камінням.

44. Вони вірили, що вбивши його, вони задушили його голос, але незабаром побачать свою помилку.

45. Час бо наближається і ніщо не спить його.

Матеріальну силу можна подолати тільки матеріальною силою, але й теорія обертається в матеріальну силу, коли опановує маси.

К. Маркс

КОСМОС

Книги — морська глибина;
Хто їх пізнав аж до дна,
Той хоч і труду мав досить,
— Дивнії перла виносить.
І. Франко

УКРАЇНО-АМЕРИКАНСЬКЕ ВИДАВНИЧЕ ТОВАРИСТВО

з ОБМЕЖЕНОЮ ПОРУКОЮ.

Вийшло з друку:

1. Ю. СТЕКЛОВ. Карл Маркс, його життя й діяльність. 1922, 16^о, 112 стор.
2. А. БОГДАНОВ. Червона Зоря (Утопія). Друге, переглянute видання. Переклад Ост. Нитки, з 19 малюнк. Ів. Бабія. 1922, 16^о, 160 стор.
3. Проф. О. СИНЯВСЬКИЙ. Порадник української мови. 1922, 16^о, I—IX + 150 стор.
4. Б. ГОРЬВ. Матеріалізм-філософія пролетаріату. Переклад П. Де-ка за ред. Евг. Касяненка. 1923, 16^о, 112 стор.
5. К. МАРКС. Заробітна плата, ціна й зиск. Пер. О. Бондаренка за редакцією Г. Петренка. 1923, 16^о, 70 стор.
6. Н. БУХАРИН. Теорія історичного матеріалізму. Авторизований переклад М. Ільтичної. 1923, 8^о, 326 стор.
7. А. РІЧИЦЬКИЙ. Тарас Шевченко в світлі епохи. Публіцистична розвідка. 1923, 8^о, 200 стор.
8. Е. МЮЗАМ. Юда. Робітничка драма на 5 дій. Переклад М. Йогансена за ред. О. Нитки. 1923, 8^о, 128 стор.
9. К. МАРКС. Злидні філософії. Переклад С. Вікула. 1923, 8^о, I—XLIV + 136 стор.
10. Л. ТРОЦЬКИЙ. Тероризм і комунізм. Авторизований переклад. 1923, 8^о, 220 стор.
11. О. АВСЕМ. Історія боротьби праці за визволення. Ч. I. 1923. 8^о, 270 стор. з 65 малюнками.
12. К. МАРКС. До критики політичної економії. Переклад М. В. Порша, за ред. Евг. Касяненка. 1923, 8^о, 204 стор.
13. ДЖ. ЛОНДОН. Залізна п'ята. Переклад Ост. Нитки. Друге, перегл. видання з 9 малюнк. Ів. Бабія. 1923, 8^о, 308 стор.
14. С. ПИЛИПЕНКО. Євангелія часу. 1924, 8^о, 80 стор.

В друку:

15. Ф. ЕНГЕЛЬС. Анти-Дюрінг.
16. В. ШОПІНСЬКИЙ. Коли бунтуються раби. Драма.
17. А. СІНКЛЕР. Мене зовуть теслею.

Готується до друку:

18. Е. ТОЛЛЕР. Машиноборці. Драма.
19. Ф. ЕНГЕЛЬС. Людвік Фюербах.
20. Ф. ЕНГЕЛЬС. Революція і контрреволюція у Німеччині.
21. К. МАРКС. Горожанська війна в Франції.
22. Е. ГЕКЕЛЬ. Світові загадки.
23. А. БОГДАНОВ. Інженір Менні.
24. А. СІНКЛЕР. Джімі Гірінс.
25. А. СІНКЛЕР 100 %.

2, 37
4612
(1986)
РЛ

088

ЕВАНГЕЛЛЯ ЧАСУ

ЕВАНГЕЛЛЯ ЧАСУ

КОСМОС